

Sygn. akt VIII C 41/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 27 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) S.A. w G.

przeciwko W. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego W. W. na rzecz powoda (...) S.A. w G. kwotę 2.685,93 zł. (dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 2.626,29 zł. (dwa tysiące sześćset dwadzieścia sześć złotych dwadzieścia dziewięć groszy) od dnia 28 marca 2017 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 59,64 zł. (pięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt cztery grosze) od dnia 6 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 661,05 zł. (sześćset sześćdziesiąt jeden złotych pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. oddala powództwo w pozostałej części.

Sygn. akt VIII C 41/18

UZASADNIENIE

W dniu 6 czerwca 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko W. W. powództwo o zapłatę kwoty 4.149,61 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 4.074,97 zł od 28 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 76,64 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 20 kwietnia 2016 roku udzielił pozwanemu pożyczki pieniężnej, którą pozwany zobowiązał się zwrócić w 24 miesięcznych ratach. Ponieważ pozwany nie dokonał zwrotu dwóch pełnych rat pożyczki, strona powodowa wypowiedziała umowę i postawiła pożyczkę w stan natychmiastowej wymagalności w dniu 14 marca 2017 r. Na dochodzoną pozwym kwotę składa się 4.074,97 zł tytułem należności głównej, 41,44 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 7 % w stosunku rocznym za okres od dnia wypłacenia kwoty pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy, 18,20 zł tytułem skapitalizowanych odsetek karnych w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym naliczanych od powstałego przeterminowanego zadłużenia do dnia 27 marca 2017 r. oraz 15 zł tytułem opłat umownych za pisemne wezwanie do zapłaty.

(pozew k. 2-4)

Postanowieniem z dnia 8 września 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie k. 7)

W piśmie procesowym z dnia 13 lutego 2018 r. stanowiącym odpowiedź na pozew, W. W. stwierdził, że opóźnienie w spłacie zobowiązania wynika z jego trudnej sytuacji materialnej i zdrowotnej. Poza tym pozwany wskazał, że padł ofiarą oszustwa. W. W. wyraził chęć zawarcia ugody oraz złożył wniosek o rozłożenie należności na raty. Jednocześnie pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia.

(pismo procesowe k. 27)

W piśmie procesowym z dnia 5 marca 2018 r. strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu oraz nie wyraziła zgody na rozłożenie świadczenia na raty, jak również zwolnienie pozwanego z kosztów procesu.

(pismo procesowe k. 54)

Postanowieniem z dnia 14 marca 2018 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi oddalił wnioski pozwanego o zwolnienie z kosztów sądowych i przyznanie pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie k. 78)

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi utrzymał w mocy postanowienie Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 14 marca 2018 roku o oddaleniu wniosków pozwanego o zwolnienie z kosztów sądowych i przyznanie pełnomocnika z urzędu.

(protokół rozprawy k. 103)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 102- 103)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 kwietnia 2016 roku (...) S.A. w G. zawarła z W. W. umowę pożyczki nr (...) w kwocie 3.000 zł. Pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda opłaty przygotowawczej za rozpatrzenie wniosku, ocenę zdolności kredytowej, przygotowanie, doręczenie i podpisanie umowy pożyczki w kwocie 450 zł, opłaty administracyjnej za obsługę pożyczki, ustanowienie zabezpieczeń, wycenę ryzyka, utrzymanie baz danych w kwocie 2.100 zł, odsetek umownych za cały okres trwania umowy w kwocie 223,63 zł. Pozwany otrzymał kwotę 3.000 zł stanowiącą całkowitą kwotę pożyczki. Opłata przygotowawcza i opłata administracyjna były należne powodowi w całości w momencie wypłaty całkowitej kwoty pożyczki, ale były płatne w równych częściach w terminach wymagalności każdej z rat spłaty pożyczki zgodnie z harmonogramem. Pożyczkodawcy należne były odsetki od wypłaconej całkowitej kwoty pożyczki według stałej stopy procentowej w wysokości 7 % w stosunku rocznym. Całkowity koszt pożyczki obejmujący opłaty przygotowawczą i administracyjną oraz odsetki wynosił 2.773,63 zł. Całkowita kwota zobowiązania wynosiła 5.773,63 zł. Pożyczka została udzielona na okres od 20 kwietnia 2016 r. do 27 kwietnia 2018 r., a jej spłata miała następować w 24 miesięcznych ratach, płatnych do 27 dnia każdego miesiąca w kwocie 240,56 zł. Rata pożyczki obejmowała poza odpowiednią częścią kapitału pożyczki, odpowiednią część opłaty przygotowawczej i administracyjnej oraz odsetki za dany okres. Niedopełnienie przez pożyczkobiorcę warunków umowy, w szczególności niezapłacenie w terminach określonych w umowie dwóch pełnych rat pożyczki wraz z należnymi odsetkami i opłatami, uprawniało pożyczkodawcę do wypowiedzenia umowy pożyczki w terminie 30 dni od dnia upływu terminu płatności i postawienia

całej pożyczki wraz z należnymi odsetkami i opłatami w stan natychmiastowej wymagalności. Wypowiedzenie umowy pożyczki miało poprzedzić pisemne wezwanie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni.

(umowa pożyczki k. 16- 17)

W. W. dokonał zapłaty na rzecz powoda następujących kwot tytułem spłaty umowy nr (...): w dniu 27 maja 2016 r. kwota 241 zł, w dniu 26 czerwca 2016 r. kwota 241 zł, w dniu 27 lipca 2016 r. kwota 241 zł, w dniu 9 września 2016 r. kwota 250 zł, w dniu 12 października 2016 r. kwota 250 zł, w dniu 17 listopada 2016 r. kwota 50 zł, w dniu 30 listopada 2016 r. kwota 50 zł, w dniu 18 grudnia 2016 r. kwota 250 zł, a w dniu 23 lutego 2017 r. kwota 100 zł.

(potwierdzenie wykonania przelewów k. 45- 48)

Pozwany nie dokonał terminowej spłaty dwóch kolejnych rat pożyczki, w związku z czym pismem z dnia 28 grudnia 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 433,23 zł. informując o możliwości wypowiedzenia umowy i postawienia pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności. Następnie powód pismem z dnia 14 marca 2017 roku wypowiedział umowę pożyczki, wzywając do zapłaty całego zadłużenia w wysokości 4.120,10 zł.

(ostateczne wezwanie do zapłaty k. 18, wypowiedzenie umowy k. 19)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. (okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

Przypomnieć można, że (...) Spółka Akcyjna w G. wniosła o zasądzenie od W. W. kwoty 4.149,61 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 4.074,97 zł od dnia 28 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 76,64 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 20 kwietnia 2016 roku umowy pożyczki pieniężnej. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 4.074,97 zł tytułem należności głównej, 41,44 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 7 % w stosunku rocznym za okres od dnia wypłacenia kwoty pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy, 18,20 zł tytułem skapitalizowanych odsetek karnych w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym naliczanych od powstałego przeterminowanego zadłużenia do dnia 27 marca 2017 r. oraz 15 zł tytułem opłat umownych za pisemne wezwanie do zapłaty.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie było twierdzenie faktyczne powoda o tym, że strony łączyła umowa, na mocy której udzielono pozwanemu pożyczki (kredytu konsumenckiego), która miała zostać zwrócona wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty. Na rzecz powoda zastrzeżono w umowie także, w przypadku niespłacenia należności w terminie, prawo do naliczania odsetek od całości zadłużenia w wysokości określonej w umowie. Ponadto strona powodowa była uprawniona do wypowiedzenia umowy w terminie 30 dni od dnia upływu terminu płatności, w przypadku niezapłacenia w terminach określonych w umowie dwóch pełnych rat pożyczki wraz z należnymi odsetkami i opłatami, po uprzednim pisemnym wezwaniu do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni. Okolicznością bezsporną było także to, że pozwany popadł w opóźnienie ze spłatą pożyczki, gdyż w sprzeczności od nakazu zapłaty wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, pozwany nie kwestionował, iż nie spłacał pożyczki w terminie. Wobec tego powód miał prawo wypowiedzieć zawartą umowę i zadłużenie stało się wymagalne.

Wątpliwości nie budziło ponadto, że powód jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej m.in. w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, a strona pozwana, jako osoba fizyczna, jest konsumentem. Dlatego też należało ustalić, czy postanowienia umowy z dnia 20 kwietnia 2016 roku były dla jej stron

wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana również *in concreto* w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określone postanowieniami umowy. Umowy konsumenckie podlegają bowiem ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ §1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez proferenta (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07, LEX).

Zadłużenie pozwanego z tytułu powyższej umowy zgodnie z żądaniem pozwu wynosiło 4.149,61 zł, w tym 4.074,97 zł tytułem należności głównej. Co prawda strona powodowa nie wskazała co składa się kwotę dochodzoną tytułem kapitału, jednak z treści wypowiedzenia łączącej strony umowy wynika, że na kwotę 4.074,97 zł składa się 2.345,04 zł tytułem wypłaconej pozwanemu pożyczki, 281,25 zł tytułem opłaty przygotowawczej za rozpatrzenie wniosku i 1.448,68 zł tytułem opłaty administracyjnej za obsługę pożyczki, ustanowienie zabezpieczeń, wycenę ryzyka.

W ocenie Sądu postanowienia przedmiotowej umowy, w której zastrzeżono opłatę administracyjną uznać należy za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 k.c., art. 353¹ k.c. i art. 5 k.c., stanowiące obejście przepisu art. 359 § 2¹ k.c. o odsetkach maksymalnych, a także za stanowiące niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c. W myśl bowiem tego ostatniego przepisu, postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne).

W ocenie Sądu postanowienia przedmiotowej umowy dotyczące opłaty administracyjnej stanowią w istocie próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Wskazana w umowie opłata została podzielona stosownie do okresu trwania umowy na 24 części i w stałej wysokości była pobierana za każdy okres miesięczny i doliczana do każdej raty pożyczki. Już sam w sobie sposób naliczania tejsze opłaty ukazuje jej bliźniacze podobieństwo do odsetek. Dokonując analizy treści umowy Sąd ustalił, że pożyczkodawca podjął próbę obejścia przepisu art. 359 § 2¹ k.c. poprzez zastosowanie opłaty administracyjnej za obsługę pożyczki, ustanowienie zabezpieczeń, wycenę ryzyka, co w połączeniu z zastrzeżonymi w umowie odsetkami (7 %), skutkowało tym, że pobierane od pozwanego należności uboczne (odsetki + opłata administracyjna) przekraczały wartość odsetek maksymalnych. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, Sąd uznał, iż stosowany przez pierwotnego wierzyciela zabieg prowadzi do naruszenia interesów konsumenta. Zastrzeżenie omawianej opłaty administracyjnej, zmierzające do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych jest niedopuszczalne (art. 359 § 2¹ k.c.), a zatem jako sprzeczne z ustawą – nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (art. 58 § 1 k.c.). Wskazania wymaga również, że w sprawie w ogóle nie wyjaśniono, na czym obsługa pożyczki miałyby polegać. Skoro opłata administracyjna miała być pobierana za konkretne czynności, a mianowicie za obsługę pożyczki, ustanowienie zabezpieczeń, wycenę ryzyka, to zasadność jej naliczenia konstytuowałaby się dopiero wówczas, gdyby czynności takie zostały w rzeczywistości podjęte, a ich wartość wykazana. Powinność udowodnienia powyższego na mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. obciążała powoda, który powinien tej nie sprostał.

Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że wprawdzie opłata administracyjna została ustalona umową stron, to jednakże pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. I tak, w myśl art. 353¹ k.c. treść lub cel stosunku prawnego ułożonego przez strony nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Tymczasem zapisy umowy odnoszące się do opłaty administracyjnej są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy – pozwanego) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określona przez stronę powodową opłata nie ma jakiegokolwiek uzasadnienia. W tym miejscu wypada przypomnieć, że w judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania *wbrew* dobrym obyczajom - przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron

takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04, Biul. SN 2005/11/ 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 roku, I CK 297/05, Biul. SN 2006/5-6/12). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałoby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują ponadto na to, że w odniesieniu do zastrzeżonej w umowie opłaty administracyjnej, o której mowa wyżej, postanowienia umowne odnośnie dopuszczalności jej naliczenia nie były z pozwanym, jako konsumentem, indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jego obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwanego, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. Pozwany jako pożyczkobiorca nie miał rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, które zostały jej narzucone przez pożyczkodawcę. (...) S.A. posługiwała się wzorcem umowy, zaś kwestionowane postanowienia umowne o opłacie administracyjnej zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanemu jako konsumentowi przez kontrahenta. W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, że postanowienia umowy odnoszące się do opłaty administracyjnej nie wiążą pozwanego.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że mimo, iż strony łączył stosunek zobowiązaniowy o charakterze dobrowolnym, to jednak niedopuszczalną jest sytuacja, kiedy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty, kształtuje wzorzec umowy w taki sposób, że wprowadza do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia jednej ze stron stosunku prawnego, w tym wypadku konsumenta. W szczególności nie może mieć miejsca przypadek, w którym konsument zostaje obciążony nadmiernymi, a wręcz nawet rażąco wygórowanymi kosztami związanymi z obsługą pożyczki, ustanowieniem zabezpieczeń i wyceną ryzyka, nijak nieprzystającymi do rzeczywistych wydatków ponoszonych w tym zakresie. W niniejszej sprawie powód arbitralnie narzucił pozwanemu sporną opłatę administracyjną, która nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia, kierując się w tej sferze wyłącznie własnym partykularnym interesem. Tego typu praktyki polegające na czerpaniu dodatkowych profitów zasługują na szczególne potępienie, zwłaszcza gdy sięgają po nie podmioty działające na rynku finansowym.

Również w zakresie kwoty 15 zł tytułem opłaty za obsługę zadłużenia przeterminowanego obejmującą zryczałtowane koszty wysyłki pisma przygotowawczego- wezwania do zapłaty, okoliczności niniejszej sprawy wskazują na to, że należy przyjąć, iż postanowienia umowne odnośnie dopuszczalności naliczenia takiej opłaty nie były z pozwanym jako konsumentem indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jego obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwanego, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Można powtórzyć, że powód posługiwał się wzorcem umowy, zaś kwestionowane postanowienia umowne o opłatach za działania windykacyjne zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanemu jako konsumentowi przez kontrahenta.

W tym miejscu podkreślić należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zapadłym w sprawie o sygn. akt XVII AmC 624/09, za niedozwolone i zakazane do wykorzystywania w obrocie z konsumentami zostały uznane postanowienia wzorców umownych nakładających na kredytobiorcę obowiązki w postaci konieczności poniesienia kosztów związanych z monitorowaniem kredytobiorcy, w przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umowy – a dotyczyło to kosztów telefonicznych upomnień, korespondencji kierowanej do kredytobiorcy związanej z nieterminową spłatą kredytu w postaci zawiadomień, upomnień itp., wyjazdu interwencyjnego do kredytobiorcy. Poza tym powód nie udowodnił wysokości roszczenia z tytułu opłat za działania windykacyjne. Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających wykonanie czynności windykacyjnych w postaci wykonania telefonów, windykacji należności, przygotowania i wysyłki pism przygotowawczych.

Pomimo uznania postanowień umowy dotyczących opłaty administracyjnej i opłaty za doręczenia wezwania do zapłaty, za niedozwolone postanowienia umowne, a w konsekwencji za niewiążące W. W., Sąd nie podzielił w całości stanowiska pozwanego co do kwestionowania wysokości dochodzonego roszczenia. Należy zauważyć, że w myśl art. 451 § 1 kc dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Z kolei zgodnie z art. 451 § 3 kc w braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych - na poczet najdawniej wymagalnego. Biorąc pod uwagę to, że W. W. dokonał tytułem spłaty pożyczki na rzecz powoda wpłat w łącznej wysokości 1.673 zł, a w żadnym tytule przelewu nie wskazał na poczet jakich należności dokonuje spłaty, a także mając na uwadze treść łączącej pozwanego i powoda umowy pożyczki wraz z regulaminem, jak również brzmienie powołanych przepisów kc, w ocenie Sądu powód miał uprawnienie do zaliczania części wpłat pozwanego również na poczet opłaty administracyjnej. Zdaniem Sądu ta część wpłat może stanowić nienależne świadczenie.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.685,93 zł, na którą złożyło się 2.345,04 zł tytułem wypłaconej pozwanemu pożyczki, 281,25 zł tytułem opłaty przygotowawczej za rozpatrzenie wniosku, 41,44 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 7 % w stosunku rocznym za okres od dnia wypłacenia kwoty pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy, 18,20 zł tytułem skapitalizowanych odsetek karnych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym naliczanych od powstałego przeterminowanego zadłużenia do dnia 27 marca 2017 r. Natomiast w zakresie żądania zasądzenia kwoty 1.448,68 zł tytułem opłaty administracyjnej oraz 15 zł tytułem opłaty umownej za pisemne wezwanie do zapłaty, Sąd oddalił powództwo.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda umowne odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi od dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od kwoty 2.626,29 zł. od 28 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 59,64 zł od dnia wniesienia pozwu, czyli od 6 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c.

w zw. z art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w 65 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu. Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 1.017 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 100 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 900 zł – § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozwany nie poniósł kosztów procesu. Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 661,05 zł (1.017 zł * 65 %).